

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
PEDRO CRUZ VILLALÓN
της 1ης Μαρτίου 2011¹

Περιεχόμενα

I — Νομικό πλαίσιο	I - 7157
A — Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (στο εξής: ΕΣΔΑ)	I - 7157
B — Δίκαιο της Ένωσης	I - 7158
Γ — Εθνικό δίκαιο	I - 7160
II — Πραγματικά περιστατικά	I - 7162
III — Υποβαλλόμενα ερωτήματα:	I - 7163
IV — Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου	I - 7163
V — Επιχειρήματα	I - 7164
VI — Εκτίμηση	I - 7165
A — Προκαταρκτική εκτίμηση	I - 7165
B — Το κύρος της οδηγίας 2005/85/ΕΚ: Η σύγκριση του άρθρου 39 της οδηγίας με το άρθρο 47 του Χάρτη	I - 7167
Γ — Η ερμηνεία του περιεχομένου του άρθρου 39 της οδηγίας σε σύγκριση με το άρθρο 20, παράγραφος 5, του λουξεμβουργιανού νόμου της 5ης Μαΐου 2006	I - 7170
VII — Πρόταση	I - 7174

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ισπανική.

1. Η θέση σε ισχύ του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και η αναγωγή του σε πρωτογενές δικαιο κατέστησε εντονότερη την ανάγκη να επισπευσθεί η διαδικασία προσαρμογής των κατηγοριών και των αρχών του δικαίου της Ένωσης προς τις απαιτήσεις που συνεπάγεται η ανάδειξη των θεμελιωδών δικαιωμάτων σε αποφασιστικό κριτήριο βάσει του οποίου ελέγχεται το κύρος του κοινοτικού δικαίου.

2. Η υπό κρίση υπόθεση προσφέρει την ευκαιρία να επιχειρηθεί μια συστηματική παρουσίαση των διαφόρων διατάξεων του θετικού δικαίου οι οποίες, στο επίπεδο της Ένωσης και των κρατών μελών (αλλά επίσης ορισμένων διεθνών πράξεων), συμβάλλουν στον ορισμό του περιεχομένου ενός θεμελιώδους δικαιώματος –εν προκειμένω, του δικαιώματος αποτελεσματικής ένδικης προστασίας. Οι διατάξεις αυτές, πέραν των τυπικών διαφορών του γράμματός τους, μπορούν, από απόψεως περιεχομένου, να βοηθούν μόνον ως το τελικό αποτέλεσμα μιας διαδικασίας αποτελούμενης από διαδοχικά στάδια συγκεκριμενοποίησης του δικαίου κατά τα οποία παρεμβαίνουν, στα διάφορα επίπεδα, όργανα που απολαύουν σχετικής αυτοτέλειας. Ως εκ τούτου, η ανάλυση θα κινηθεί εντός πλαισίου στο οποίο προβάλλει ιδιαίτερα αισθητός ο ενοποιητικός χαρακτήρας του δικαίου της Ένωσης και, ταυτόχρονα, η ανάγκη να πραγματοποιηθεί, κατά αληθινά οργανωμένο και συστηματικό τρόπο, η αρτιότερη δυνατή ενοποιημένη παρουσίαση των διαφόρων κανόνων που βασίμως συμβάλλουν στη ρύθμιση του ίδιου τομέα της πραγματικότητας².

2 — Η σπουδαιότητα του ζητήματος αυτού έχει προκαλέσει αναπόφευκτα έντονη συζήτηση στη θεωρία, και μπορούν ήδη να παρατεθούν ορισμένες σχετικές μελέτες. Βλ., για παράδειγμα, Rolla, G. «La Carta de Derechos Fundamentales de la Unión Europea y el Convenio Europeo de Derechos Humanos: Su contribución a la formación de una jurisdicción constitucional de los derechos y libertades», δημοσιευθείσα στη *Revista Europea de Derechos Fundamentales* n° 15 (2010), σ. 15-39. Genevois, B., «La Convention européenne des droits de l'homme et la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne: complémentarité ou concurrence?», δημοσιευθείσα στη *Revue Française de Droit Administratif*, n° 3 (2010), σ. 437-444. García Roca, F.J., και Fernández Sánchez, P.A., (επιμέλεια), *Integración europea a través de derechos fundamentales: de un sistema binario a otro integrado*, Centro de Estudios Políticos y Constitucionales, Μαδρίτη, 2009.

I — Νομικό πλαίσιο

A — *Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (στο εξής: ΕΣΔΑ)*

3. Άρθρο 6-1:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθῆ δικαίως, δημοσία και εντός λογικής προθεσμίας υπό ανεξαρτήτου και αμερολήπτου δικαστηρίου, νομίμως λειτουργούντος, το οποίον θα αποφασίση είτε επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως, είτε επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως [...]».

4. «Άρθρο 13:

«Κάθε πρόσωπο του οποίου τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που αναγνωρίζονται στην παρούσα Σύμβαση παραβιάστηκαν έχει δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, ακόμη και αν η παραβίαση διαπράχθηκε από πρόσωπα που ενεργούσαν κατά την εκτέλεση των δημοσίων καθηκόντων τους.»

B — Δίκαιο της Ένωσης

5. Το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης ορίζει τα εξής:

«Κάθε πρόσωπο του οποίου παραβιάστηκαν τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που διασφαλίζονται από το δίκαιο της Ένωσης, έχει δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου, τηρουμένων των προϋποθέσεων που προβλέπονται στο παρόν άρθρο.

Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα να δικασθεί η υπόθεσή του δίκαια, δημόσια και εντός εύλογης προθεσμίας, από ανεξάρτητο και αμερόληπτο δικαστήριο, που έχει προηγουμένως συσταθεί νομίμως. Κάθε πρόσωπο έχει τη δυνατότητα να συμβουλευτεί δικηγόρο και να του αναθέτει την υπεράσπιση και εκπροσώπησή του. [...]»

6. Οι αιτιολογικές σκέψεις 11 και 27 της οδηγίας 2005/85/EK του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2005³, έχουν ως εξής:

«(11) Είναι προς το συμφέρον τόσο των κρατών μελών όσο και των αιτούντων άσυλο να λαμβάνεται απόφαση επί των αιτήσεων ασύλου το συντομότερο δυνατόν. Η οργάνωση της επεξεργασίας των αιτήσεων αυτών θα πρέπει να επαφθεύει στη διακριτική ευχέρεια των

κρατών μελών, ούτως ώστε, ανάλογα με τις εθνικές ανάγκες, να δίδουν προτεραιότητα ή να επισπεύδουν την επεξεργασία οιασδήποτε αίτησης, λαμβάνοντας υπόψη τις προδιαγραφές της παρούσας οδηγίας.

[...]

(27) Σύμφωνα με βασική αρχή της κοινοτικής νομοθεσίας, οι αποφάσεις επί αιτήσεως ασύλου και περί ανακλήσεως του καθεστώτος του πρόσφυγα πρέπει να επιδέχονται αποτελεσματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου κατά την έννοια του άρθρου 234 της Συνθήκης. Το κατά πόσον η προσφυγή είναι αποτελεσματική, μεταξύ άλλων όσον αφορά την εξέταση των σχετικών γεγονότων, εξαρτάται από το διοικητικό και δικαστικό μηχανισμό κάθε κράτους μέλους ως σύνολο.»

7. Το άρθρο 23 της οδηγίας 2005/85/EK προβλέπει τα ακόλουθα:

«1. Τα κράτη μέλη εξετάζουν τις αιτήσεις ασύλου στο πλαίσιο διαδικασίας εξέτασης σύμφωνα με τις βασικές αρχές και εγγυήσεις του κεφαλαίου II.

2. Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν την ταχύτερη δυνατή ολοκλήρωση της διαδικασίας αυτής, με την επιφύλαξη κατάλληλης και πλήρους εξέτασης.

3 — ΕΕ 2005, L 326, σ. 13.

Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι, όταν δεν μπορεί να ληφθεί απόφαση εντός εξαμήνου, ο ενδιαφερόμενος αιτών:

α) είτε ενημερώνεται σχετικά με την καθυστέρηση·

β) είτε λαμβάνει, κατόπιν αιτήσεως, πληροφορίες σχετικά με το χρόνο κατά τον οποίο αναμένεται η απόφαση επί της αιτήσεώς του. Η ενημέρωση αυτή δεν θεμελιώνει υποχρέωση των κρατών έναντι του αιτούντος να λάβουν απόφαση εντός της συγκεκριμένης προθεσμίας.

3. Τα κράτη μέλη μπορούν να δώσουν προτεραιότητα ή να επιταχύνουν τυχόν εξέταση σύμφωνα με τις βασικές αρχές και εγγυήσεις του κεφαλαίου II, μεταξύ άλλων όταν η αίτηση είναι πιθανόν να θεωρηθεί ως βάσιμη ή όταν ο αιτών έχει ειδικές ανάγκες.

4. Επιπλέον, τα κράτη μέλη μπορούν να ορίσουν ότι μια διαδικασία εξέτασης σύμφωνα με τις βασικές αρχές και εγγυήσεις του κεφαλαίου II μπορεί να λάβει προτεραιότητα ή να επιταχυνθεί εφόσον:

[...]

β) ο αιτών προδήλως δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως πρόσφυγας ή ως δικαιούμενος να λάβει το καθεστώς του πρόσφυγα δυνάμει της οδηγίας 2004/83/ΕΚ του Συμβουλίου, ή

γ) η αίτηση ασύλου θεωρείται ως αβάσιμη:

i) διότι ο αιτών προέρχεται από ασφαλή χώρα καταγωγής κατά την έννοια των άρθρων 29, 30 και 31 της οδηγίας, ή

ii) διότι η χώρα, που δεν είναι κράτος μέλος, θεωρείται ως ασφαλής τρίτη χώρα για τον αιτούντα, με την επιφύλαξη του άρθρου 28 παράγραφος 1, ή

δ) ο αιτών παραπλάνησε τις αρχές με την παρουσίαση ψευδών πληροφοριών ή εγγράφων ή με την απόκρυψη σχετικών πληροφοριών ή εγγράφων όσον αφορά την ταυτότητα ή/και την εθνικότητά του, που μπορούσαν να επηρεάσουν αρνητικά την απόφαση, ή

[...]».

8. Το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/ΕΚ έχει ως εξής:

«1. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε οι αιτούντες άσυλο να έχουν δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου κατά των ακόλουθων αποφάσεων:

α) απόφαση επί της αιτήσεως ασύλου την οποία υπέβαλαν, περιλαμβανομένων των αποφάσεων:

i) με τις οποίες η αίτηση κρίνεται ως απαράδεκτη σύμφωνα με το άρθρο 25, παράγραφος 2,

- ii) που λαμβάνονται στα σύνορα ή τις ζώνες διέλευσης κράτους μέλους όπως περιγράφεται στο άρθρο 35, παράγραφος 1,
 - iii) να μη διεξαχθεί εξέταση σύμφωνα με το άρθρο 36⁴
- β) άρνηση να αρχίσει εκ νέου η εξέταση της αίτησης η οποία σταμάτησε σύμφωνα με τα άρθρα 19 και 20⁴
- γ) απόφαση να μην εξετασθεί περαιτέρω η μεταγενέστερη αίτηση σύμφωνα με τα άρθρα 32 και 34⁴
- δ) απόφαση περί αρνήσεως της εισόδου στο πλαίσιο των προβλεπόμενων δυνάμει του άρθρου 35 παράγραφος 2 διαδικασιών⁴
- ε) απόφαση ανάκλησης του καθεστώτος του πρόσφυγα σύμφωνα με το άρθρο 38⁴

[...]

Γ — Εθνικό δίκαιο

9. Το άρθρο 19 του λουξεμβουργιανού νόμου της 5ης Μαΐου 2006, περί δικαιώματος ασύλου και συμπληρωματικών μορφών προστασίας⁴, ορίζει τα ακόλουθα:

4 — Δημοσιευθείς στο *Mémorial A* (Λουξεμβουργιανή Εφημερίδα της Κυβερνήσεως) αριθ. 78 της 9ης Μαΐου 2006, όπως τροποποιήθηκε με τον νόμο της 17ης Ιουλίου 2007, που δημοσιεύθηκε στο *Mémorial A* αριθ. 121, και με τον νόμο της 29ης Αυγούστου 2008, που δημοσιεύθηκε στο *Mémorial A* αριθ. 138.

«1) Ο Υπουργός αποφαινεται επί της βασιμότητας της αιτήσεως παροχής διεθνούς προστασίας με αιτιολογημένη απόφαση που κοινοποιείται γραπτώς στον αιτούντα. Σε περίπτωση απορριπτικής αποφάσεως, οι πληροφορίες σχετικά με το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής περιλαμβάνονται ρητώς στην απόφαση. [...] Η αρνητική απόφαση του Υπουργού συνεπάγεται την έκδοση αποφάσεως απελάσεως σύμφωνα με τις διατάξεις του τροποποιημένου νόμου της 28ης Μαρτίου 1972 [...].

[...]

3) Κατά της αποφάσεως με την οποία απορρίπτεται η αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας μπορεί να ασκηθεί προσφυγή ενώπιον του *tribunal administratif* με αίτημα τη μεταρρύθμιση της εν λόγω αποφάσεως. Κατά της αποφάσεως απελάσεως χωρεί προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του *tribunal administratif*. Τα δύο αυτά ένδικα βοηθήματα ασκούνται με ένα και το αυτό δικόγραφο, επί ποινή απαραδέκτου του ένδικου βοηθήματος που ασκείται χωριστά. Η προθεσμία ασκήσεως του ενδίκου βοηθήματος είναι ένας μήνας από την κοινοποίηση της αποφάσεως. Η προθεσμία ασκήσεως του ενδίκου βοηθήματος, καθώς και η εμπρόθεσμη άσκηση αυτού έχουν ανασταλτικό αποτέλεσμα. [...]

4) Οι αποφάσεις του *tribunal administratif* μπορούν να προσβληθούν με έφεση ενώπιον του διοικητικού εφετείου. Η προθεσμία ασκήσεως της εφέσεως είναι ένας μήνας από την κοινοποίηση [...]. Η προθεσμία ασκήσεως της εφέσεως, καθώς και η εμπρόθεσμη άσκηση αυτής έχουν ανασταλτικό αποτέλεσμα [...].»

10. Το άρθρο 20 του εν λόγω νόμου έχει ως εξής:

«1) Ο Υπουργός δύναται να αποφαινεται επί της βασιμότητας της αιτήσεως παροχής διεθνούς προστασίας με ταχεία διαδικασία στις ακόλουθες περιπτώσεις:

[...]

b) είναι πρόδηλο ότι ο αιτών δεν πληροί τις προϋποθέσεις για την αναγνώριση καθεστώς διεθνούς προστασίας·

[...]

d) ο αιτών παραπλάνησε τις αρχές με την παρουσίαση ψευδών στοιχείων ή πλαστών εγγράφων ή με την απόκρυψη πληροφοριών ή εγγράφων όσον αφορά την ταυτότητα ή την ιθαγένειά του τα οποία θα μπορούσαν να επηρεάσουν δυσμενώς την απόφαση·

[...]

2) Η απόφαση του Υπουργού πρέπει να εκδίδεται το αργότερο εντός προθεσμίας δύο μηνών από την ημερομηνία κατά την οποία διαπιστώνεται ότι ο αιτών εμπίπτει σε μία από τις περιπτώσεις της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου. Ο Υπουργός εκδίδει αιτιολογημένη απόφαση που κοινοποιείται γραπτώς

στον αιτούντα. Σε περίπτωση απορριπτικής απόφασης, οι πληροφορίες σχετικά με το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής περιλαμβάνονται ρητώς στην απόφαση. Η αρνητική απόφαση του Υπουργού συνεπάγεται την έκδοση απόφασης απελάσεως σύμφωνα με τις διατάξεις του τροποποιημένου νόμου της 28ης Μαρτίου 1972 [...].

[...]

4) Κατά της απόφασης με την οποία απορρίπτεται η αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας στο πλαίσιο της ταχείας διαδικασίας μπορεί να ασκηθεί προσφυγή ενώπιον του tribunal administratif με αίτημα τη μεταρρύθμιση της εν λόγω απόφασης. Κατά της απόφασης απελάσεως χωρεί προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του tribunal administratif. Τα δύο αυτά ένδικα βοηθήματα ασκούνται με ένα και το αυτό δικόγραφο, επί ποινή απαραδέκτου του ένδικου βοηθήματος που ασκείται χωριστά. Η προθεσμία ασκήσεως του ένδικου βοηθήματος είναι δεκαπέντε ημέρες από την κοινοποίηση της απόφασης. Το διοικητικό δικαστήριο αποφαινεται εντός δύο μηνών από την ημερομηνία ασκήσεως του ένδικου βοηθήματος. [...] Η προθεσμία ασκήσεως του ένδικου βοηθήματος, καθώς και η εμπρόθεσμη άσκηση αυτού έχουν ανασταλτικό αποτέλεσμα. Οι αποφάσεις του διοικητικού πρωτοδικείου δεν υπόκεινται σε έφεση.

5) Η απόφαση του Υπουργού περί εξετάσεως της βασιμότητας αιτήσεως παροχής διεθνούς προστασίας με ταχεία διαδικασία δεν μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή.»

II — Πραγματικά περιστατικά

11. Στις 19 Αυγούστου 2009, ο Brahim Samba Diouf υπέβαλε στην αρμόδια υπηρεσία του Υπουργείου Εξωτερικών και Μεταναστεύσεως του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας υπό την έννοια του νόμου της 5ης Μαΐου 2006 περί δικαίωματος ασύλου και συμπληρωματικών μορφών προστασίας (στο εξής: νόμος του 2006). Ο αιτών υποστήριξε ότι εγκατέλειψε τη Μαυριτανία επιχειρώντας να διαφύγει από κατάσταση δουλείας στην οποία βρισκόταν και ότι επιθυμούσε να εγκατασταθεί στην Ευρώπη για να ζήσει υπό καλύτερες συνθήκες και να δημιουργήσει οικογένεια, φοβόμενος ότι ο πρώην εργοδότης του, από τον οποίο φέρεται ότι είχε υπεξαιρέσει 3000 ευρώ, θα τον αναζητούσε για να τον φονεύσει.

12. Με απόφαση της 18ης Νοεμβρίου 2009, ο *Ministre du Travail, de l'Emploi et de l'Immigration* (Υπουργός Εργασίας, Απασχολήσεως και Μεταναστεύσεως) απέρριψε την αίτηση του B. Samba Diouf κατ' εφαρμογή των στοιχείων b και d του άρθρου 20 του νόμου 2006, δεδομένου, αφενός, ότι ο αιτών προσκόμισε πλαστό διαβατήριο, παραπλανώντας με τον τρόπο αυτό τις αρχές και, αφετέρου, ότι οι προβληθέντες λόγοι ήταν οικονομικής φύσεως και δεν ανταποκρίνονταν στα κριτήρια που δικαιολογούν την παροχή διεθνούς προστασίας.

13. Η απόφαση της 18ης Νοεμβρίου 2009 εκδόθηκε κατά την ταχεία διαδικασία και είχε ως αποτέλεσμα την έκδοση απόφασεως απελάσεως του αιτούντος.

14. Ο B. Samba Diouf άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του *tribunal administratif* του Λουξεμβούργου με την οποία ζήτησε 1) την ακύρωση της αποφάσεως περί εξετάσεως της αιτήσεώς του για την παροχή διεθνούς προστασίας με την διαδικασία επείγοντος, 2) τη μεταρρύθμιση, άλλως την ακύρωση, της αποφάσεως περί αρνήσεως παροχής διεθνούς προστασίας, και 3) την ακύρωση της αποφάσεως απελάσεως με την οποία διατάσσεται να εγκαταλείψει την επικράτεια.

15. Το *tribunal administratif* κρίνει ότι η παράγραφος 5 του άρθρου 20 του νόμου του 2006 εγείρει αμφιβολίες ως προς την ερμηνεία του άρθρου 39 της οδηγίας 2005/85/ΕΚ, σε σχέση με το δικαίωμα αποτελεσματικής ένδικης προστασίας, στο μέτρο που το εν λόγω άρθρο ορίζει ότι η απόφαση περί εφαρμογής της ταχείας διαδικασίας στην εξέταση της βασιμότητας της αιτήσεως παροχής διεθνούς προστασίας δεν μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή.

16. Το *tribunal administratif* επισημαίνει ότι η απόφαση περί εφαρμογής της ταχείας διαδικασίας έχει σημαντικές συνέπειες για τον ενδιαφερόμενο στο μέτρο που, αφενός, συνεπάγεται την κατά 15 ημέρες ελάττωση της κανονικής προθεσμίας του ενός μηνός για την προσφυγή ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων και, αφετέρου, περιορίζει σε έναν μόνο τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας που συνήθως προβλέπει η διοικητική δικονομία.

17. Το tribunal administratif, κρίνοντας ότι ο νόμος του 2006 δεν παρέχει καν τη δυνατότητα έμμεσης προσβολής της αποφάσεως περί εφαρμογής της ταχείας διαδικασίας στο πλαίσιο προσφυγής που ενδεχομένως ασκηθεί κατά της αποφάσεως επί της ουσίας, καθόσον τούτο δεν αντανακλά τη βούληση του εθνικού νομοθέτη, υποβάλλει τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

III — Υποβαλλόμενα ερωτήματα:

18. «Έχει το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/ΕΚ την έννοια ότι αντιβαίνει στο άρθρο αυτό εθνική ρύθμιση, όπως το άρθρο 20, παράγραφος 5, του νόμου του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, της 5ης Μαΐου 2006, περί δικαιώματος ασύλου και συμπληρωματικών μορφών προστασίας, κατ' εφαρμογήν της οποίας ο αιτών άσυλο δεν διαθέτει δικαίωμα ασκήσεως ένδικης προσφυγής κατά της αποφάσεως της διοικητικής αρχής περί εξετάσεως της βασιμότητας της οικείας αιτήσεως παροχής διεθνούς προστασίας με ταχεία διαδικασία;

Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως, έχει η γενική αρχή παροχής αποτελεσματικής ένδικης προστασίας σύμφωνα με το κοινωνικό δίκαιο, η οποία βασίζεται στα άρθρα 6 και 13 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών της 4ης Νοεμβρίου 1950, την έννοια ότι αντιβαίνει στην αρχή αυτή εθνική ρύθμιση, όπως αυτή του άρθρου 20, παράγραφος 5, του νόμου του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, της 5ης Μαΐου 2006, περί δικαιώματος ασύλου

και συμπληρωματικών μορφών προστασίας, κατ' εφαρμογήν της οποίας ο αιτών άσυλο δεν διαθέτει δικαίωμα ασκήσεως ένδικης προσφυγής κατά της αποφάσεως της διοικητικής αρχής περί εξετάσεως της βασιμότητας της οικείας αιτήσεως παροχής διεθνούς προστασίας με ταχεία διαδικασία;»

IV — Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

19. Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 5 Φεβρουαρίου 2010.

20. Γραπτές παρατηρήσεις κατέθεσαν ο B. Samba Diouf, η Επιτροπή, η Κυβέρνηση του Λουξεμβούργου, η Γερμανική, η Ολλανδική και η Ελληνική Κυβέρνηση.

21. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 19ης Ιανουαρίου 2011, ανέπτυξαν προφορικός τις παρατηρήσεις τους οι εκπρόσωποι του B. Samba Diouf, της Επιτροπής και της Κυβέρνησης του Λουξεμβούργου.

V — Επιχειρήματα

22. Ο B. Samba Diouf υποστήριξε ότι το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/EK απαιτεί από τα κράτη μέλη να προβλέπουν τη δυνατότητα ασκήσεως αποτελεσματικής προσφυγής τόσο κατά της αποφάσεως που εξετάζει επί της ουσίας την αίτηση χορηγήσεως ασύλου όσο και κατά της αποφάσεως περί εφαρμογής της ταχείας διαδικασίας στην εξέταση της αιτήσεως, κατά μείζονα λόγο οσάκις, όπως εν προκειμένω, η απόφαση αυτή στηρίζεται σε λόγους που άπτονται της ουσίας της αιτήσεως. Κατά τη γνώμη του B. Samba Diouf, γνώμη την οποία συμμερίζεται και το *tribunal administratif*, η λουξεμβουργιανή νομοθεσία δεν παρέχει τη δυνατότητα δικαστικού ελέγχου της αποφάσεως περί εφαρμογής της ταχείας διαδικασίας ούτε καν στο πλαίσιο προσβολής της αποφάσεως που εκδίδεται επί της ουσίας, με αποτέλεσμα οι ουσιαστικοί λόγοι επί των οποίων βασιζείται η τελευταία αυτή απόφαση να παραμένουν ανέλεγκτοι σε κάθε περίπτωση.

23. Εκτός αυτού, ο B. Samba Diouf πρόεβαλε ότι, ακόμα και αν γινόταν δεκτό ότι το *tribunal administratif*, στο πλαίσιο της εξετάσεως προσφυγής ακυρώσεως κατά της αποφάσεως περί απορρίψεως της αιτήσεως χορηγήσεως ασύλου, δύναται να ελέγξει την παρεμπίπτουσα απόφαση που ορίζει ότι θα εφαρμοστεί η ταχεία διαδικασία στην εξέταση της αιτήσεως, τούτο θα ισοδυναμούσε με ανεπίτρεπτη παραβίαση της αρχής της ισότητας δεδομένου ότι, σε σύγκριση με την προθεσμία του ενός μηνός που προβλέπεται για την προσβολή αποφάσεως εκδοθείσας κατά την τακτική διαδικασία, η απόφαση

που εκδίδεται με ταχεία διαδικασία μπορεί να προσβληθεί εντός 15 ημερών. Επιπροσθέτως, στη δεύτερη των περιπτώσεων δεν προβλέπεται δεύτερος βαθμός δικαιοδοσίας.

24. Η Κυβέρνηση του Λουξεμβούργου, η Γερμανική, η Ολλανδική και η Ελληνική Κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή, συνέκριναν στην άποψη ότι στο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί αποφατική απάντηση.

25. Συγκεκριμένα, οι ανωτέρω υποστήριξαν ότι η οδηγία 2005/85/EK έχει την έννοια ότι αντικείμενο της αποτελεσματικής προσφυγής την οποία η οδηγία αυτή καθιερώνει μπορεί να αποτελεί μόνον η τελική απόφαση επί της αιτήσεως παροχής προστασίας, και όχι η απόφαση που ορίζει ότι η εν λόγω αίτηση θα εξεταστεί ταχύτερα, χωρίς να αποκλείεται, στο πλαίσιο της προσφυγής ακυρώσεως κατά της τελικής αποφάσεως, η δυνατότητα του δικαστηρίου να προβεί στη διόρθωση των νομικών ελαττωμάτων τυχόν προπαρασκευαστικών αποφάσεων. Η ερμηνεία αυτή, άλλωστε, συνάδει πλήρως με τα άρθρα 6 και 13 ΕΣΔΑ.

26. Όσον αφορά την ενδεχόμενη παράβαση, συγκεκριμένα, του άρθρου 13 ΕΣΔΑ, η Κυβέρνηση του Λουξεμβούργου προβάλλει ότι, κατά τη νομολογία και του Δικαστηρίου του Στρασβούργου, το δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής πρέπει να συναρτάται πάντοτε με την προάσπιση ορισμένου δικαιώματος προστατευόμενου από τη Σύμβαση, ενώ, κατά την κρίση της εν λόγω κυβερνήσεως, δεν μπορεί να συναχθεί ότι το εν λόγω άρθρο 13 της Συμβάσεως αυτής προασπίζει

συγκεκριμένο δικαίωμα συνιστάμενο στην εξέταση αιτήσεως χορηγήσεως ασύλου κατ'εφαρμογή ειδικής διαδικασίας.

ορίζεται ότι η εξέταση αιτήσεως παροχής διεθνούς προστασίας υπάγεται στην ταχεία διαδικασία.

27. Ως προς τις υφιστάμενες διαφορές μεταξύ της τακτικής και της ταχείας διαδικασίας από πλευράς προθεσμιών ασκήσεως προσφυγής και προβλέψεως ή μη δεύτερου βαθμού δικαιοδοσίας, οι μετέχουσες στη διαδικασία κυβερνήσεις καθώς και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι η ελάχιστη προϋπόθεση που θέτει η αρχή της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας ικανοποιείται και με την ύπαρξη ενός και μόνου βαθμού δικαιοδοσίας, ενώ η προθεσμία των 15 ημερών, λαμβανομένων υπόψη και σταθμιζομένων καταλλήλως των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, ουδόλως συνεπάγεται παραβίαση της αρχής αυτής, υπό το πρίσμα της νομολογίας του Δικαστηρίου του Στρασβούργου ή ακόμα και της νομολογίας του ίδιου του Δικαστηρίου.

VI — Εκτίμηση

28. Όπως προανέφερα, το tribunal administratif του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, υποβάλλοντας δύο διαδοχικά ερωτήματα, ζητεί κατ' ουσίαν από το Δικαστήριο να διευκρινίσει αν το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/ΕΚ ή, σε διαφορετική περίπτωση, η γενική αρχή του δικαίου που συνίσταται στην παροχή δικαιώματος αποτελεσματικής προσφυγής και η οποία απορρέει από τα άρθρα 6 και 13 ΕΣΔΑ αντίκεινται προς εθνικό κανόνα που δεν προβλέπει τη δυνατότητα ασκήσεως ένδικης προσφυγής κατά διοικητικής αποφάσεως με την οποία

A — Προκαταρκτική εκτίμηση

29. Κατά την κρίση μου, το γράμμα του ερωτήματος επιτάσσει μια προκαταρκτική εκτίμηση. Το αιτούν δικαστήριο έθεσε το ζήτημα υποβάλλοντας δύο χωριστά ερωτήματα, εκ των οποίων το δεύτερο πρέπει εξεταστεί μόνον εφόσον στο πρώτο δοθεί αποφαιτική απάντηση, ήτοι, εφόσον κριθεί ότι η λουξεμβουργιανή νομοθεσία δεν αντιβαίνει στην οδηγία 2005/85/ΕΚ. Με το δεύτερο δε ερώτημα επιχειρείται να διευκρινιστεί αν, παρά το γεγονός ότι το εθνικό δίκαιο κρίνεται συμβατό με το παράγωγο δίκαιο της Ένωσης, εντούτοις, το εθνικό αυτό δίκαιο ενδέχεται να παραβιάζει το πρωτογενές δίκαιο της Ένωσης στο μέτρο που στο δίκαιο αυτό έχει ενσωματωθεί ρητώς και το περιεχόμενο των άρθρων 6 και 13 ΕΣΔΑ.

30. Εντούτοις, στην περίπτωση κατά την οποία διαπιστωθεί, υποθετικώς και σύμφωνα με τα προαναφερθέντα, ότι το εθνικό δίκαιο συνάδει με το παράγωγο δίκαιο της Ένωσης, είναι αυτονόητο ότι το εθνικό αυτό δίκαιο δεν μπορεί να αμφισβητηθεί, υπό το πρίσμα του πρωτογενούς δικαίου, χωρίς να αμφισβητηθεί ταυτοχρόνως και κατ' ανάγκη και το κύρος του παράγωγου δικαίου της Ένωσης.

31. Συγκεκριμένα, το παράγωγο δίκαιο της Ένωσης που μας αφορά εν προκειμένω είναι το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/EK, το οποίο αναγνωρίζει απλώς το δικαίωμα αποτελεσματικής ένδικης προστασίας που πρέπει με τη σειρά του να μεταφερθεί στην εσωτερική έννομη τάξη από το εθνικό δίκαιο. Εν συνεχεία, η ορθή μεταφορά της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη συνεπάγεται, κατά το ελάχιστο, τη διασφάλιση της δικαστικής προστασίας που επιτάσσει το άρθρο 39 της οδηγίας αυτής. Επομένως, αν, παρά ταύτα, και δεδομένου ότι επιθυμείται να διατηρηθεί σε ορισμένο βαθμό η αυτοτέλεια του δεύτερου από τα υποβληθέντα ερωτήματα, το προς διευκρίνιση ζήτημα έγκειται στη σύγκριση μεταξύ του εθνικού δικαίου και του πρωτογενούς δικαίου της Ένωσης, ο προβληματισμός που τίθεται εν τέλει συνίσταται στο αν το παράγωγο δίκαιο τηρεί τις εγγυήσεις της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας, προβληματισμός που δεν μπορεί παρά να αποτελέσει τη λογική αφετηρία της ανάλυσής μας. Πριν αρχίσω όμως την ανάλυση αυτή, θέλω να αναπτύξω λίγο εκτενέστερα την επιχειρηματολογία που μόλις εξέθεσα.

32. Συναφώς, δεν αμφισβητείται ότι το δικαίωμα αποτελεσματικής ένδικης προσφυγής που αναγνωρίζει το δίκαιο της Ένωσης δεν έχει διαφορετικό περιεχόμενο και διαφορετική έκταση αναλόγως της εκάστοτε διατάξεως ή κοινοτικής αρχής που το καθιερώνουν. Ως εκ τούτου, το κρίσιμο ερώτημα δεν μπορεί να είναι αν το δικαίωμα προσφυγής που αναγνωρίζει το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/EK στον τομέα του ασύλου αντίκειται προς συγκεκριμένο εθνικό κανόνα ή αν, σε περίπτωση που δεν διαπιστώνεται τέτοια αντίθεση, αυτό που πραγματικά αντίκειται στον εν λόγω εθνικό κανόνα είναι το δικαίωμα προσφυγής που αναγνωρίζει η Ένωση στον ίδιο μεν τομέα αλλά ως έκφανση, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 27 της οδηγίας, «βασικής αρχής της κοινοτικής νομοθεσίας» απορρέουσας από τη Σύμβαση της Ρώμης.

Αν τούτο γινόταν δεκτό, θα βρισκόμασταν αντιμέτωποι με δύο διαφορετικά δικαιώματα και θα αναγνωριζόταν η δυνατότητα ένας κανόνας του παράγωγου δικαίου, όπως είναι το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/EK, να επιτρέπει, χωρίς να αμφισβητείται το κύρος του, εκείνο που απαγορεύει γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης.

33. Επομένως, αν αποκλειστεί το ανωτέρω ενδεχόμενο, συνάγεται κατ' ανάγκη ότι το tribunal administratif υποβάλλει στην πραγματικότητα δύο ερωτήματα, όχι όμως υπό τη μορφή κύριου και επικουρικού ερωτήματος, όπως δηλαδή διατυπώνονται με την αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως, ούτε με αποκλειστικό σκοπό να διευκρινιστεί αν το άρθρο 20, παράγραφος 5, του λουξεμβουργιανού νόμου συνάδει με την οδηγία 2005/85/EK. Συγκεκριμένα, το tribunal administratif ερωτά, αφενός, και κατά κατηγορηματικό τρόπο, αν το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/EK αντίκειται στο άρθρο 20, παράγραφος 5, του λουξεμβουργιανού νόμου και, αφετέρου, κατ' έμμεσο τρόπο, και στην περίπτωση που δεν διαπιστωθεί τέτοια αντίθεση, κατά πόσον αποτελεί το δικαίωμα αποτελεσματικής ένδικης προσφυγής, ως γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης απορρέουσα από τα άρθρα 6 και 13 ΕΣΔΑ, τον κανόνα δικαίου της Ένωσης ο οποίος τελικώς αντίκειται προς την εθνική αυτή διάταξη και, κατά συνέπεια, προς το ίδιο το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/EK, που πάσχει ως εκ τούτου ακυρότητα λόγω προσβολής θεμελιώδους δικαιώματος που αναγνωρίζει το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).

34. Επομένως, φρονώ ότι το γράμμα του υποβληθέντος ερωτήματος απαιτεί να εξακριβωθεί, εν πάση περιπτώσει, και καταρχάς, αν η συγκεκριμενοποίηση του θεμελιώδους

δικαιώματος στο άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/EK είναι νομικώς ορθή στο μέτρο που συνάδει με το περιεχόμενο του δικαιώματος αυτού όπως ορίζεται στο άρθρο 47 του Χάρτη και, ως εκ τούτου, εμμέσως, με το περιεχόμενο και την έκταση που του προσδίδει η ΕΣΔΑ. Συνεπώς, επιβάλλεται καταρχάς να δοθεί απάντηση πρώτα στο ερώτημα που επικουρικός υπέβαλε το αιτούν δικαστήριο, το οποίο πρέπει να αναδιατυπωθεί υπό τη μορφή ερωτήματος που αφορά το κύρος του άρθρου 39 της οδηγίας 2005/85/EK υπό το πρίσμα του άρθρου 47 του Χάρτη. Μόνον αφού αρθούν οποιοσδήποτε ενδεχόμενες αμφιβολίες ως προς τη συμβατότητα του άρθρου 39 της οδηγίας 2005/85/EK με το άρθρο 47 του Χάρτη έχει νόημα να δοθεί απάντηση στο ερώτημα που υποβλήθηκε στην παρούσα υπόθεση ως πρώτο και κύριο⁵.

B — Το κύρος της οδηγίας 2005/85/EK: Η σύγκριση του άρθρου 39 της οδηγίας με το άρθρο 47 του Χάρτη

35. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η αρχή της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας συνιστά γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης που απορρέει από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών και έχει κατοχυρωθεί με το άρθρο 6 ΕΣΔΑ (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, αποφάσεις της 15ης Μαΐου 1986, 222/84, Johnston, Συλλογή 1986, σ. 1651, σκέψεις 18 και 19, της 25ης Ιουλίου 2002, C-50/00 P, Unión

de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2002, σ. I-6677, σκέψη 39, της 22ας Δεκεμβρίου 2010, DEB, C-279/09, Συλλογή 2010, σ. I-13849, σκέψη 29).

36. Η κατοχύρωση του δικαιώματος αποτελεσματικής ένδικης προστασίας στο άρθρο 47 του Χάρτη ως θεμελιώδους δικαιώματος προσέδωσε στο δικαίωμα αυτό, μετά τη θέση σε ισχύ της Συνθήκης της Λισσαβόνας, «το ίδιο νομικό κύρος με τις Συνθήκες», κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 6, παράγραφος 1, ΣΕΕ, με συνέπεια την υποχρέωση των κρατών μελών να το σέβονται όταν εφαρμόζουν το δίκαιο της Ένωσης (άρθρο 51, παράγραφος 1, του Χάρτη).

37. Κατά το άρθρο 47 του Χάρτη, «κάθε πρόσωπο του οποίου παραβιάστηκαν τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που διασφαλίζονται από το δίκαιο της Ένωσης, έχει δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου» (πρώτο εδάφιο), υπό συνθήκες που παρέχουν στο πρόσωπο αυτό τη δυνατότητα «να δικασθεί η υπόθεσή του δίκαια, δημόσια και εντός εύλογης προθεσμίας, από ανεξάρτητο και αμερόληπτο δικαστήριο, που έχει προηγουμένως συσταθεί νομίμως» καθώς και «να συμβουλευέται δικηγόρο και να του αναθέτει την υπεράσπιση και εκπροσώπησή του» (δεύτερο εδάφιο), και τέλος, εφόσον παρίσταται ανάγκη, να τυγχάνει δωρεάν δικαστικής αρωγής (τρίτο εδάφιο).

5 — Τη συλλογιστική αυτή ακολουθεί εμμέσως και η Γερμανική Κυβέρνηση με τις γραπτές παρατηρήσεις της, αρχίζοντας με την εξέταση του ερωτήματος που υποβλήθηκε επικουρικός από το αιτούν δικαστήριο.

38. Δυνάμει τόσο του άρθρου 6, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο ΣΕΕ, όσο και του άρθρου 52, παράγραφος 7, του Χάρτη, για την

ερμηνεία του άρθρου 47 του Χάρτη πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι επεξηγήσεις οι σχετικές με τον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων που εκπονήθηκαν αρχικώς από το Προεδρείο της Συνελεύσεως που τον συνέταξε. Οι επεξηγήσεις αυτές αρκούνται στην επισήμανση ότι το πρώτο εδάφιο του άρθρου 47 βασίζεται στο άρθρο 13 ΕΣΔΑ ενώ το δεύτερο εδάφιο στηρίζεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, ΕΣΔΑ, ορίζοντας ωστόσο ότι σε αμφότερες τις περιπτώσεις παρέχεται ευρύτερη προστασία.

39. Από τα προεκτεθέντα συνάγεται ότι, πέραν της ερμηνευτικής αξίας των επεξηγήσεων αυτών, με τη διακήρυξή του ως δικαιώματος της Ένωσης μέσω του άρθρου 47 του Χάρτη, το δικαίωμα αποτελεσματικής ένδικης προστασίας, όπως ορίζεται στη διάταξη αυτή, αποκτά χωριστή οντότητα και ουσιαστικό περιεχόμενο, και δεν περιορίζεται στην απλή επανάληψη του γράμματος των άρθρων 6 και 13 ΕΣΔΑ. Επομένως, το θεμελιώδες αυτό δικαίωμα αποκτά, ως δικαίωμα που κατοχυρώνεται και διασφαλίζεται από την Ένωση, δικό του περιεχόμενο, στον ορισμό του οποίου, ασφαλώς, συμβάλλουν ουσιωδώς τόσο οι διεθνείς νομικές πράξεις από τις οποίες απορρέει το εν λόγω δικαίωμα, με την ΕΣΔΑ να κατέχει εξέχουσα θέση, όσο και οι συνταγματικές παραδόσεις που προβλέπουν το δικαίωμα αυτό, αλλά, επιπλέον, και το εννοιολογικό σύνολο των αρχών που χαρακτηρίζουν το κράτος δικαίου. Τα ανωτέρω σε καμία περίπτωση δεν αναιρούν την ισχύ της ίδιας την κοινοτικής παράδοσης η οποία αντιπροσωπεύεται από το κοινοτικό κεκτημένο μισού αιώνα και πλέον, κοινοτικό κεκτημένο που έχει οδηγήσει, ως νομοθετικό σύστημα, στην ανάπτυξη νομολογιακών αρχών που προσδιάζουν στο δίκαιο της Ένωσης.

40. Συγκεκριμένα, το άρθρο 13 ΕΣΔΑ, στο μέτρο που σκοπό έχει να διασφαλίσει ότι η προστασία των δικαιωμάτων που διακηρύσσει η ΕΣΔΑ μπορεί να επιτευχθεί στο εσωτερικό καθενός από τα κράτη που είναι μέρη στη σύμβαση αυτή μέσω αποτελεσματικής προσφυγής ενώπιον εθνικού δικαστηρίου, μπορεί, σύμφωνα με το γράμμα του, να εκτείνεται μόνο στα δικαιώματα της ίδιας της ΕΣΔΑ. Ωστόσο, δύσκολα μπορεί να γίνει δεκτό ότι, καθόσον το άρθρο 47, παράγραφος 1, εμπνέεται από το εν λόγω άρθρο 13, η δεύτερη αυτή διάταξη περιορίζει για τον λόγο αυτό το πεδίο εφαρμογής του αποκλειστικά στα δικαιώματα που προβλέπει ο Χάρτης.

41. Για τον λόγο αυτό, επιβάλλεται κατά τη γνώμη μου η διαπίστωση ότι, αντιθέτως προς τα υποστηριζόμενα από την Κυβέρνηση του Λουξεμβούργου και την Ολλανδική Κυβέρνηση, το γεγονός ότι το αυτοτελές δικονομικό βοήθημα που απαιτεί το άρθρο 13 ΕΣΔΑ ισχύει μόνο για τα δικαιώματα που κατοχυρώνει η Σύμβαση αυτή δεν επηρεάζει την απάντηση που πρέπει να δοθεί στο αιτούν δικαστήριο.

42. Εν τέλει, το περιεχόμενο του δικαιώματος αποτελεσματικής ένδικης προστασίας που αναγνωρίζει το άρθρο 47 του Χάρτη πρέπει μεν να ορίζεται υπό το πρίσμα της έννοιας και της εκτάσεως που του προσδίδει η ΕΣΔΑ (άρθρο 52, παράγραφος 3 του Χάρτη), εντούτοις, αφού οριοθετηθεί, το πεδίο εφαρμογής του πρέπει να είναι αυτό που περιγράφεται στον Χάρτη⁶, ήτοι, κατά το γράμμα του εν λόγω κειμένου, το πεδίο που αφορά «τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που διασφαλίζονται από το δίκαιο της Ένωσης». Επομένως, και κατά το μέρος που αφορά την

6 — Ο οποίος, δυνάμει του ίδιου του άρθρου του 52, παράγραφος 3, μπορεί πάντοτε να παρέχει ευρύτερη προστασία σε σχέση με την ΕΣΔΑ.

υπό κρίση υπόθεση, το δικαίωμα αυτό εφαρμόζεται αναμφισβήτητα στις «αποφάσεις επί αιτήσεως ασύλου» δεδομένου ότι, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 27 της οδηγίας 2005/85/EK, η απαίτηση οι αποφάσεις αυτές να υπόκεινται σε «αποτελεσματική προσφυγή ενώπιον δικαστηρίου» δεν αποτελεί παρά αντανάκλαση «θεμελιώδους αρχής του κοινοτικού δικαίου», η οποία τελικώς καθιερώνεται, με τυπική ισχύ πρωτογενούς δικαίου, από τον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ένωσης.

43. Αν η ανάλυση περιοριστεί στο δικαίωμα αποτελεσματικής ένδικης προστασίας ως προς την πρόσβαση στο δικαστήριο, τότε επισημαίνεται ότι η Ένωση διασφαλίζει σε όλους το δικαίωμα να ζητήσουν δικαστική προστασία έναντι οποιασδήποτε πράξεως που βλάπτει τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που αναγνωρίζει η Ένωση, αποδίδοντας κυρίως σημασία στην αποτελεσματικότητα της προσφυγής ενώπιον του δικαστηρίου, τόσο υπό την έννοια ότι αυτή πρέπει να μπορεί, από νομικής πλευράς, να έχει ως συνέπεια, εφόσον παρίσταται ανάγκη, την επανόρθωση της καταγγελθείσας ζημίας, όσο και υπό την έννοια ότι πρέπει να συνιστά χρήσιμο βοήθημα, ήτοι, η άσκησή του να υπάγεται σε όρους που δεν την καθιστούν ανέφικτη ή εξαιρετικά δυσχερή.

44. Το δεσμευτικό αυτό περιεχόμενο του δικαιώματος που αναγνωρίζει το άρθρο 47 του Χάρτη προκύπτει από την ΕΣΔΑ, έχει επιβεβαιωθεί από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρώπινων Δικαιωμάτων⁷ και προσαρμόζεται απολύτως προς το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/EK, το οποίο ρητώς ορίζει ότι «οι αιτούντες άσυλο [...] έχουν δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον

δικαστηρίου» κατά των διοικητικών αποφάσεων που απορρίπτουν την αίτηση υπο οποιαδήποτε εκ των περιπτώσεων τις οποίες προβλέπει η παράγραφος 1 της διατάξεως αυτής, ήτοι, για λόγους ουσιαστικούς, τυπικούς ή διαδικαστικούς.

45. Σύμφωνα με την αρχή της δικονομικής αυτονομίας, το ίδιο το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/EK, με την παράγραφο 2, επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να «ορίζουν τις προθεσμίες και [να] θεσπίζουν τις λοιπές απαιτούμενες διατάξεις για την άσκηση του δικαιώματος πραγματικής προσφυγής από τον αιτούντα», διευκρινίζοντας, με την παράγραφο 3 του, ότι τα εν λόγω κράτη μέλη οφείλουν επίσης να θεσπίσουν, «εφόσον απαιτείται, διατάξεις σύμφωνα με τις διεθνείς υποχρεώσεις τους όσον αφορά» την εγγύηση της αποτελεσματικότητας της προσφυγής μέσω της εξασφάλισης της εκδόσεως τελικής αποφάσεως δια της λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

46. Ούτως εχόντων των πραγμάτων, είναι προφανές ότι το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/EK, κατά το μέτρο που συνάδει με το άρθρο 47 του Χάρτη και, κατά συνέπεια, εμμέσως, με το ελάχιστο περιεχόμενο της αποτελεσματικής προσφυγής που επιτάσσει η Ευρωπαϊκή Σύμβαση των Ανθρώπινων Δικαιωμάτων, πληροί την προϋπόθεση του κύρους των κανόνων του παράγωγου δικαίου που επιβάλλει το άρθρο 6, παράγραφος 1, ΣΕΕ προσδίδοντας στον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων «το ίδιο νομικό κύρος με τις Συνθήκες».

47. Επιπλέον, τούτο ισχύει σε αμφότερα τα επίπεδα στα οποία η Ένωση υποχρεούται

7 — Βλ., συναφώς, για μια γενική θεώρηση, van Dijk, van Hoof, van Rijn, Zwaak (επιμέλεια), *Theory and practice of the European Convention on Human Rights*, τέταρτη έκδοση, Interscencia, Αμβέρσα, 2006.

να δράσει. Αφενός, ασκώντας τη νομοθετική της αρμοδιότητα στον οικείο τομέα μέσω της ρητής πρόβλεψης αποτελεσματικής προσφυγής στο πλαίσιο διαδικασιών χορηγήσεως ή ανακλήσεως του καθεστώτος πρόσφυγα. Αφετέρου, υποχρεώνοντας τα κράτη μέλη να ασκήσουν τη δική τους αρμοδιότητα για τη ρύθμιση των διαδικασιών αυτών ειδικότερα και, επιπλέον, να το πράξουν υπό όρους που εξασφαλίζουν την άσκηση του δικαιώματος κατά τρόπο ώστε η δικονομική αυτοτέλεια των κρατών να μην μπορεί να αποτελέσει τροχοπέδη στην αποτελεσματικότητά του.

48. Δεδομένου ότι δεν υφίσταται πλέον αμφιβολία ως προς το κύρος του άρθρου 39 της οδηγίας 2005/85/ΕΚ, απομένει να καθορισθεί αν το άρθρο αυτό αντίκειται στο άρθρο 20, παράγραφος 5, του λουξεμβουργιανού νόμου της 5ης Μαΐου 2006, απαντώντας με τον τρόπο αυτό στο πρώτο από τα ερωτήματα που υπέβαλε το *tribunal administratif*.

Γ — *Η ερμηνεία του περιεχομένου του άρθρου 39 της οδηγίας σε σύγκριση με το άρθρο 20, παράγραφος 5, του λουξεμβουργιανού νόμου της 5ης Μαΐου 2006*

49. Το άρθρο 20, παράγραφος 1, του λουξεμβουργιανού νόμου του 2006 αποτελεί ουσιαστικά επανάληψη του άρθρου 23, παράγραφος 4, της οδηγίας 2005/85/ΕΚ, στο οποίο εκτίθενται οι προϋποθέσεις υπό τις οποίες η εξέταση αιτήσεως χορηγήσεως ασύλου μπορεί να πραγματοποιηθεί με ταχεία διαδικασία. Από την ανάγνωση των απαριθμούμενων στην εν λόγω διάταξη προϋποθέσεων

καθίσταται σαφές ότι η ταχεία εξέταση θα πρέπει να καταλήξει σε απορριπτική απόφαση, δεδομένου ότι πρόκειται για προϋποθέσεις όπως η πρόδηλη μη πλήρωση των όρων για τον χαρακτηρισμό του αιτούντος ως πρόσφυγα (στοιχείο β'), το αβάσιμο της αιτήσεως χορηγήσεως ασύλου (στοιχείο γ') ή η τακτική του αιτούντος να καθυστερήσει απλώς την εκτέλεση αποφάσεως περί απελάσεως (στοιχείο ι'). Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται, εξ αντιδιαστολής, από το άρθρο 23, παράγραφος 3, της οδηγίας, το οποίο προβλέπει τη δυνατότητα εφαρμογής ταχείας διαδικασίας, «μεταξύ άλλων, όταν η αίτηση είναι πιθανόν να θεωρηθεί ως βάσιμη ή όταν ο αιτών έχει ειδικές ανάγκες».

50. Μολονότι η διάταξη δεν αποκλείει τη δυνατότητα θετικής εκβάσεως⁸, είναι βέβαιο ότι η ταχεία διαδικασία του άρθρου 20 του λουξεμβουργιανού νόμου συνιστά στην πράξη διαδικασία εκ των προτέρων απορρίψεως της αιτήσεως. Ως τέτοια, η απόφαση με την οποία περατώνεται η διαδικασία πρέπει να μπορεί να προσβληθεί με αποτελεσματική ένδικη προσφυγή. Τούτο προβλέπει το άρθρο 20, παράγραφος 4, του λουξεμβουργιανού νόμου του 2006 ορίζοντας ότι «κατά της αποφάσεως με την οποία απορρίπτεται η αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας στο πλαίσιο της ταχείας διαδικασίας μπορεί να ασκηθεί προσφυγή ενώπιον του *tribunal administratif* με αίτημα τη μεταρρύθμιση της εν λόγω αποφάσεως».

8 — Συγκεκριμένα, η παράγραφος 2, του άρθρου 20, του λουξεμβουργιανού νόμου προβλέπει δικαίωμα ασκήσεως ένδικων βοηθημάτων «σε περίπτωση αρνητικής αποφάσεως», οπότε δεν αποκλείεται το ενδεχόμενο, παρά το γράμμα των λόγων που δικαιολογούν την εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας, η εξέταση να περατωθεί με την παροχή της αιτούμενης διεθνούς προστασίας.

51. Περαιτέρω, τίθεται το ζήτημα αν η ίδια η απόφαση με την οποία κρίνεται ότι η εξέταση της αιτήσεως θα πραγματοποιηθεί με την ταχεία διαδικασία πρέπει επίσης να υπόκειται στην άσκηση ένδικης προσφυγής, πράγμα που ρητώς αποκλείει το άρθρο 20, παράγραφος 5 του λουξεμβουργιανού νόμου.

52. Το άρθρο 39, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 2005/85/ΕΚ προβλέπει ότι τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε οι αιτούντες άσυλο να έχουν δικαίωμα πραγματικής προσφυγής κατά «αποφάσεως επί της αιτήσεως ασύλου την οποία υπέβαλαν», το δε tribunal administratif ζητεί εν προκειμένω να διευκρινιστεί η ερμηνεία της συγκεκριμένης αυτής εκφράσεως και, ιδιαιτέρως, αν αυτή πρέπει να νοηθεί ως περιλαμβάνουσα μόνον την τελική απόφαση επί της αιτήσεως χορηγήσεως ασύλου ή, επιπλέον, και την απόφαση δυνάμει της οποίας ορίζεται ότι για την εξέταση της αιτήσεως επί της ουσίας θα εφαρμοστεί η ταχεία διαδικασία.

53. Ασφαλώς, το γράμμα του άρθρου 39 της οδηγίας 2005/85/ΕΚ μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι «απόφαση επί της αιτήσεως ασύλου την οποία υπέβαλαν» συνιστά οποιαδήποτε απόφαση εκδίδεται σε σχέση με την αίτηση χορηγήσεως ασύλου. Επομένως, ακόμα και οι αποφάσεις που είναι παρεμπιπτούσες ή προπαρασκευαστικές της αποφάσεως που εκδίδεται κατά το πέρας της διαδικασίας χορηγήσεως ασύλου μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο χωριστής προσφυγής.

54. Ωστόσο, η ερμηνεία αυτή δεν συνάδει με το συμφέρον της ταχείας διεκπεραίωσης

των αιτήσεων χορηγήσεως ασύλου. Κατά την αιτιολογική σκέψη 11 της οδηγίας 2005/85/ΕΚ, συμφέρον στην ταχεία διεκπεραίωση έχουν τόσο τα κράτη μέλη όσο και οι ίδιοι οι αιτούντες, δυνάμει δε της αιτιολογικής αυτής σκέψεως, το άρθρο 23, παράγραφος 2, της οδηγίας προβλέπει ότι «τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν την ταχύτερη δυνατή ολοκλήρωση της διαδικασίας αυτής, με την επιφύλαξη κατάλληλης και πλήρους εξέτασης»⁹.

55. Πέραν αυτού του λόγου τελεολογικής φύσεως, από το ίδιο το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/ΕΚ προκύπτει η σαφής νομοθετική βούληση να περιοριστούν οι δυνάμενες να προσβληθούν αποφάσεις σε εκείνες που συνεπάγονται απόρριψη της αιτήσεως χορηγήσεως ασύλου (Α) για ουσιαστικούς λόγους ή, ενδεχομένως, (Β) για τυπικούς ή διαδικαστικούς λόγους που καθιστούν ανέφικτη την έκδοση αποφάσεως στηριζόμενης σε ουσιαστικούς λόγους.

56. Συγκεκριμένα, κατά το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/ΕΚ, στην έννοια «απόφαση

⁹ — Όπως επισήμανε η Ελληνική Κυβέρνηση με τις παραγράφους 7 έως 10 των γραπτών της παρατηρήσεων, μολοντί η πρακτική των ταχειών διαδικασιών είναι διαδεδομένη, εντούτοις, οι διεθνείς αρχές και τα ίδια τα κράτη μέλη πάντοτε μεριμνούν ώστε να εξασφαλίσουν σε κάθε περίπτωση ότι η ταχύτητα των διαδικασιών δεν θα αποβεί εις βάρος των εγγυήσεων των ατομικών δικαιωμάτων. Η δε Επιτροπή ορθώς τόνισε, με την παράγραφο 54 των γραπτών της παρατηρήσεων, ότι η ταχεία εξέταση अपαράδεκτων ή αβάσιμων αιτήσεων δικαιολογείται απολύτως από την αποτελεσματικότερη διεκπεραίωση των αιτήσεων που πρέπει να έχουν θετική έκβαση. Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, δεν χρειάζεται καν να γίνει δεκτή η επιχειρηματολογία που εκθέτει λεπτομερώς η κυβέρνηση των Κάτω Χωρών με τις παραγράφους 34 έως 36 των γραπτών της παρατηρήσεων όσον αφορά τις δικονομικές φύσεως ενστάσεις που θα μπορούσαν να προβληθούν κατά της δυνατότητας ασκήσεως αυτοτελούς προσφυγής.

επί της αιτήσεως ασύλου την οποία υπέβηλαν» εμπίπτει μια σειρά αποφάσεων –απαριθμούμενων στις περιπτώσεις i), ii) και iii) του στοιχείου α', – οι οποίες ισοδυναμούν με οριστική απόρριψη της αιτήσεως επί της ουσίας, καθόσον οι αποφάσεις αυτές είτε κρίνουν απαράδεκτη την αίτηση είτε λαμβάνονται στα σύνορα. Τον χαρακτήρα αυτό έχουν επίσης οι λοιπές αποφάσεις οι οποίες αναγκαστικά υπόκεινται σε αποτελεσματική ένδικη προσφυγή, όπως ρητώς ορίζει το άρθρο 39, παράγραφος 1, στοιχεία α' έως ε', της οδηγίας 2005/85/ΕΚ: άρνηση να αρχίσει εκ νέου η εξέταση της αίτησης η οποία σταμάτησε· απόφαση να μην εξετασθούν περαιτέρω μεταγενέστερες αιτήσεις· απόφαση περί αρνήσεως της εισόδου στην περίπτωση αιτήσεως υποβληθείσας μετά από αίτηση που ανακλήθηκε· απόφαση ανάκλησης του καθεστώτος του πρόσφυγα.

57. Κατόπιν των προεκτεθέντων, συνάγεται ότι το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/ΕΚ εστιάζει σαφώς στις αποφάσεις που συνεπάγονται την οριστική αδυναμία ευδοκιμήσεως της αιτήσεως χορηγήσεως ασύλου.

58. Στο μέτρο που η απόφαση περί εφαρμογής της ταχείας διαδικασίας στην εξέταση της αιτήσεως χορηγήσεως ασύλου ενδέχεται να προκαταλαμβάνει την τελική απόφαση, περιέχοντας κρίση επί της ουσίας, είναι προφανές ότι η κρίση αυτή πρέπει να δύναται να αποτελέσει αντικείμενο αποτελεσματικής ένδικης προσφυγής. Ωστόσο, από τη διαπίστωση αυτή δεν προκύπτει αναγκαστικά ότι το εν λόγω ένδικο βοήθημα πρέπει να ασκηθεί υποχρεωτικώς κατά της αποφάσεως περί εφαρμογής της ταχείας διαδικασίας και αμέσως μόλις εκδοθεί η απόφαση αυτή. Το αποφασιστικό στοιχείο είναι η απόφαση

αυτή, όσον αφορά τις εκτιμήσεις της επί της ουσίας, να μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή πριν η άρνηση χορηγήσεως καταστεί τελεσίδικη και, ως εκ τούτου, εκτελεστή¹⁰.

59. Τούτο συνεπάγεται ότι το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/ΕΚ δεν απαιτεί, καταρχήν, να προβλέπει το εθνικό δίκαιο ειδική ή αυτοτελή ή, κατ' άλλη διατύπωση, «ευθεία» προσφυγή κατά της αποφάσεως περί εφαρμογής της ταχείας διαδικασίας στην εξέταση αιτήσεως χορηγήσεως ασύλου.

60. Ωστόσο, ο κανόνας αυτός επιδέχεται μια εξαίρεση: οι λόγοι που οδήγησαν στην επιλογή της ταχείας διαδικασίας πρέπει να μπορούν να αμφισβητηθούν μεταγενέστερα ενώπιον του δικαστηρίου που ενδεχομένως θα επιληφθεί της προσφυγής στην οποία εν πάση περιπτώσει υπόκειται η τελική απόφαση με την οποία περατώνεται η διαδικασία που αφορά τη χορήγηση ή μη του ασύλου.

61. Σε αντίθετη περίπτωση και αν, όπως κρίνει το tribunal administratif, ο λόγος βάσει του οποίου αποφασίζεται να εφαρμοστεί η ταχεία διαδικασία παρέμενε εκτός δικαστικού ελέγχου δυνάμει του άρθρου 20, παράγραφος 5, του νόμου του 2006, η κατάσταση αυτή θα ήταν κατ' ανάγκη αντίθετη προς το δίκαιο της Ένωσης.

10 — Η προσφυγή αυτή, κατά το άρθρο 47 του Χάρτη και το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/ΕΚ, πρέπει υποχρεωτικώς να είναι αποτελεσματική και, ως εκ τούτου, ικανή να επιφέρει ως αποτέλεσμα είτε την επαναφορά της διοικητικής διαδικασίας στην προηγούμενη κατάσταση είτε την ευδοκίμηση της αίτησης που απέρριψε η διοίκηση.

62. Απομένει να διευκρινιστεί αν το δικαίωμα της Ένωσης αντίκειται προς το εξετασθέν εθνικό καθεστώς στο μέτρο που η επιλογή της ταχείας αντί της κοινής διαδικασίας συνεπάγεται διαφορές που επιδεινώνουν την κατάσταση του αιτούντος άσυλο όσον αφορά το δικαίωμά του για αποτελεσματική ένδικη προστασία, στο μέτρο που το δικαίωμα αυτό μπορεί να ασκηθεί μόνον εντός προθεσμίας δεκαπέντε ημερών και στο πλαίσιο διαδικασίας που προβλέπει έναν και μόνο βαθμό δικαιοδοσίας.

63. Πρώτον, όσον αφορά το γεγονός ότι η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής είναι ένας μήνας στην περίπτωση αποφάσεως εκδοθείσας μέσω της τακτικής διαδικασίας και μόνο δεκαπέντε ημέρες στην περίπτωση της ταχείας διαδικασίας, είναι προφανές ότι το σημαντικό κριτήριο πρέπει να είναι, όπως υποστηρίζει και η Επιτροπή, το αν η διαθέσιμη προθεσμία είναι ουσιαστικά επαρκής για την προετοιμασία και την άσκηση αποτελεσματικής ένδικης προσφυγής, προϋπόθεση η συνδρομή της οποίας δεν διαπιστώνεται ότι ελλείπει στην περίπτωση προθεσμίας δεκαπέντε ημερών, που είναι συνήθης στις συνολικές διαδικασίες και απολύτως εύλογη και ανάλογη σε σχέση με τα διακυβεύόμενα δικαιώματα και συμφέροντα στο πλαίσιο αξιολογήσεως της επάρκειας των δικονομικών προθεσμιών¹¹.

64. Κατόπιν τούτου, επισημαίνεται ότι απόκειται πάντοτε στο εθνικό δικαστήριο να καθορίζει αν, σε συγκεκριμένη περίπτωση, και δεδομένου του ότι η δεκαπενθήμερη προθεσμία θεωρείται ανεπαρκής από το πρίσμα των περιστάσεων της υποθέσεως, δύναται το στοιχείο αυτό να συνιστά επαρκή λόγο ώστε να δεχτεί το εν λόγω δικαστήριο τη

συναγόμενη (έμμεση) αμφισβήτηση της διοικητικής αποφάσεως περί εφαρμογής της ταχείας διαδικασίας στην εξέταση της αιτήσεως χορηγήσεως ασύλου, οπότε, δεχόμενο την προσφυγή, θα διατάξει την εξέταση της αιτήσεως κατά την τακτική διαδικασία.

65. Δεύτερον, και όσον αφορά τη διαφορά που συνίσταται στο ότι μόνο στην περίπτωση αποφάσεως εκδιδόμενης κατά την τακτική διαδικασία διαθέτει ο ενδιαφερόμενος τη δυνατότητα δικαστικής κρίσης δύο βαθμών δικαιοδοσίας, είναι εξίσου προφανές ότι, για τους σκοπούς της υπό κρίση υποθέσεως, είναι σημαντικό να υφίσταται ένας τουλάχιστον βαθμός δικαιοδοσίας, πράγμα που εξασφαλίζει το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/ΕΚ, χωρίς η ΕΣΔΑ να επιβάλλει περαιτέρω προϋποθέσεις¹², ενώ το άρθρο 14 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα –το οποίο αποτελεί οδηγό για το σύνολο σχεδόν των κρατών μελών κατά τη διαμόρφωση του περιεχομένου των θεμελιωδών δικαιωμάτων– καθιερώνει τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας μόνο στις περιπτώσεις ποινικών διαδικασιών, πράγμα που δεν μας αφορά εν προκειμένω.

66. Τέλος, φρονώ ότι το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/ΕΚ, το οποίο είναι απολύτως σύμφωνο με το θεμελιώδες δικαίωμα που καθιερώνει το άρθρο 47 του Χάρτη, δεν αντίκειται καταρχήν προς εθνικό κανόνα όπως το άρθρο 20 παράγραφος 5, του λουξεμβουργιανού νόμου της 5ης Μαΐου 2006.

11 — Βλ., μεταξύ πολλών, αποφάσεις Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΕΔΑΔ) της 26ης Οκτωβρίου 2000, Kudła κατά Πολωνίας, και της 24ης Ιουλίου 2003, Ryabikh κατά Ρωσίας.

12 — Βλ., συναφώς, απόφαση ΕΔΑΔ της 9ης Μαΐου 2007, Homann κατά Γερμανίας.

VII — Πρόταση

67. Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να δώσει την ακόλουθη απάντηση στα ερωτήματα που υπέβαλε το tribunal administratif:

«1° Το άρθρο 39 της οδηγίας 2007/85/ΕΚ συνάδει με το περιεχόμενο του άρθρου 47 του Χάρτη.

2° Το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/ΕΚ δεν αντίκειται προς εθνική ρύθμιση, όπως το άρθρο 20, παράγραφος 5, του νόμου του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, της 5ης Μαΐου 2006, περί δικαιώματος ασύλου και συμπληρωματικών μορφών προστασίας, κατ' εφαρμογήν της οποίας ο αιτών άσυλο δεν διαθέτει δικαίωμα ασκήσεως αυτοτελούς ένδικης προσφυγής κατά της αποφάσεως της διοικητικής αρχής περί εξετάσεως της βασιμότητας της οικείας αιτήσεως παροχής διεθνούς προστασίας με ταχεία διαδικασία, υπό τον όρο ότι οι λόγοι απορρίψεως της αιτήσεως οι οποίοι εξετάστηκαν προκαταβολικά με την εν λόγω παρεμπίπτουσα απόφαση μπορούν να αμφισβητηθούν ενώπιον του δικαστηρίου στο πλαίσιο ασκήσεως προσφυγής στην οποία εν πάση περιπτώσει υπόκειται η τελική απόφαση με την οποία περατώνεται η διαδικασία που αφορά τη χορήγηση ή μη του ασύλου.»